

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN ENKESTAND

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 50.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874442064/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

— Men hvorfor spurgte Du ikke?

— Kunen sagde, at Fruen vidste Besked.

— Nej, jeg véd ingen Besked og vil ingen Besked vide. Jeg vil af med den ækle Unge.

Nu blev Ane vred. Er det en Manér for Fruen, som er godt lært, og som slår sig paa Religionen, at sige saadan, over det at det er et Bondebarnd? Kan det gøre for det, det lille Skidt? Se, hvor det mimrer med Munden, det vil have Mad. Vi kommer da til at give det en Taar sød Mælk. Er Fruen bange for, hvad Folk vil sige, saa kan Barnet blive i mit Kammer, for jeg er lige glad, om ogsaa nogle Skarnsmennesker siger, at det er mit Barn; jeg skal nok klare for mig. Aa den stakkels Orm — vi — vi — vi — ja sove, sove lille Gissenasse — hvad? Se, hvor det er udslaget i Ansigtet!

— Ja, det er jo hæsligt; og det Barn skal vi have her i Huset. Saadan som det ser ud!

— Derfor skulde det netop have det lidt godt med Føde og Varme. Ja Fruen kan sgu ikke være bekendt andet; De kan spørge Hans Peter. Hvis Fruen jager det sølle Kræ væk, saa gaar jeg til Majdag, og saa gaar Hans Peter med; for vi er kede af at gaa og glo paa hverandre og falde over hverandres Ben, for her er jo aldrig det bitterste at bestille, og Morskab bliver her heller ingen af før Markedsdag. Vi har aldrig faaet saa meget som en Æbleskive i hele Højtiden, ja ikke saa meget som en Stump Grisesylte er der blevet lavet. Og det skal kaldes Kristendom, saadan noget Knovsert. Dersom den gamle Skovrider kunde se det, vilde han vende sig i sin Grav; det var en Mand, det var en Fornøjelse at tjene; det var et af de bedste Madsteder paa Egnen. — Saa — vi — vi — vi — skrig ikke Du lille Spurveunge — saa — vi — vi — Naa saa de vil jage Dig ud, hvad? Mo'eren er sagtens kommen skidt af Sted, og de har nok kaldet hende en Skarns Tøs, men der, hvor hun nu er, er hun lige saa god som alle de fine Damer; hun vilde kanske ikke, mens hun levede, have smidt et fremmed Barn ud paa Gaden, hvis de var kommen med det til det Hul, hun boede i.

Fru Cecilie var helt overvældet af Anes Veltalenhed. Hun havde næppe hørt hende sige halv saa mange Ord i al den Tid, hvori hun havde kendt hende. Ja, skønt hun ikke vilde være ved det, var der noget, der slog hende i den tvære Bondepiges Tale. Hun nærmede sig Barnet, betragtede dets af Kirtelsyge vansirede lille Ansigt; det saa' uendelig hjælpeløst og ynkeligt ud, medens